

A Független Rendészeti Panasztestület 384/2010. (VIII. 4.) számú állásfoglalásának ismertetése

I.

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) 384/2010. (VIII. 4.) számú állásfoglalása szerinti panaszügyben azt kifogásolta a panaszos, hogy barát-nőjével a helyi rendőrkapitányságra állították elő, amikor forgalomban nem levő gépkocsijában tartózkodott hajnalban a lakása előtt. A beadványban a panaszos jogi képviselője úgy fogalmazott, hogy „véltetően” gyanúsítottként hallgatták ki a panaszost – aki az arról szóló jegyzőkönyvet nem írta alá annak igazságtartalma megkérdőjelezéseképpen –, és állította, hogy a gyanúsítás tárgyát képező eseménysorban nem vett részt. Véleményének trágár kifejezésekkel is hangot adott a rendőrkapitányságon. A rendőrök a panaszost kezén-lábán megbilincseltek, külsérelmi nyomokat okozva azzal, majd többször meg is ütötték. Ezután ittas vezetéssel gyanúsították meg, aminek elkövetését szintén cáfolta a panaszos, de annak igazolásaként a városi orvosi ügyeletre szállították vizelet és vér mintavételezés céljából. A panaszosnak vizelési ingere nem volt, ezért a rendőrök kijelentették, hogy nem fognak várni arra, hanem katéter segítségével fogják levenni a mintát. Ennek a panaszos megpróbált ellenállni mind fizikailag, mind pedig verbálisan, ami eredményre nem vezetett. A rendőrök a panaszost lefogták és erővel kényszerítették az orvosi segítséggel végrehajtott mintavételre. Ezen intézkedésről a panaszos dokumentumot nem kapott, és összességében az egész eljárás során egyetlen hivatalos iratot kapott, mégpedig a vezetői engedély elvételéről szóló elismervényt. Az esetet követően a panaszos láttelepet vetetett fel sérüléseiről. A dokumentumban az orvos a panaszos mindkét bokáján látható elváltozást rögzített. A panaszos úgy ítélte meg, hogy a rendőrség

által alkalmazott bánásmód – azaz a vizeletvétele során alkalmazott erőszak, a bilincseléssel okozott sérülés és az ütlegelések – sértette emberi méltóságát.

II.

A rendőrség a Testület írásos megkeresésre azt az információt bocsátotta rendelkezésre, hogy a panaszos az intézkedés napján, a hajnali órákban egy szórakozóhelyen tartózkodott, ahol verekedésbe keveredett egy másik férfival. A férfi megsérült, ezért a szórakozóhely recepciósa mentőt hívott, az OMSZ diszpécserre pedig rendőri segítséget kért a helyszínre. A helyszínre érkező rendőrök azt tapasztalták, hogy éppen egy félmeztelen férfi fut el onnan. A mentősök ellátták a sérültet és tájékoztatást nyújtottak arról, hogy azt megelőzően a panaszos minden ok nélkül megütötte a közfeladatot ellátó személyt. Az információgyűjtés után a rendőrök a panaszos felkutatására intézkedtek. A kutatás során a panaszos gépkocsiját észlelték nagy sebességgel elhaladni mellettük, ezért követni kezdték. A panaszos otthona felé haladt, ahol nem állt meg. Mivel a rendőrök elvesztették a keresett személyt, ezért visszamentek a panaszos házához, ahonnan rövid várakozás után elkezdett kitolatni a panaszos a gépkocsijával. A rendőrök intézkedés alá vonták és közölték vele, hogy bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt megbilincselik, ruházatát átvizsgálják és további intézkedés végett előállítják. Ez alatt a panaszos beszéde közben alkoholos szag volt érezhető, azonban a rendőri felszólítás ellenére nem volt hajlandó megfűjni a légalkohol mérő készüléket. A panaszos mindvégig azt hangoztatta, hogy nem ő vezette a gépkocsit, hanem barátnője. Ezen túlmenően a panaszos viselkedése zavart volt és változó, az esetleges kábítószer fogyasztásra utalt. Előállításánál elszállították az orvosi ügyeletre, ahol az ügyeletes orvost tájékoztatták a mintavételek szükségességéről. A rendőrségi dokumentumok szerint a panaszos nem volt hajlandó vizeletet adni és ellenszegült az intézkedéseknek, ezért katéteres eljárást alkalmazott az orvos a vizelet nyérése érdekében, majd a vérmintát is erőszakkal kellett levenni tőle. A panaszos mindeközben agresszíven viselkedett és ellenállt az eljárásnak. A rendőrségi álláspont szerint a panaszos magatartása vezetett sérüléseihez. Közvetlenül a mintavétel után a panaszos sérüléseiről láttelelet készített rendőri kérésre az ügyeletes orvos, ami korábban szerzett sérüléseket rögzített. A rendőrség cáfolta azt az állítást, miszerint a panaszost bántalmazták volna, azzal összefüggésben pedig, hogy panaszos jelezte az intézkedés megfelelő dokumentálásának elmulasztását, arra utaltak, hogy a panaszos volt az a személy, aki sem aláírni, sem átvenni nem volt hajlandó egyetlen dokumentumot sem. A rendőrség azt is a Testület tudtára adta, hogy a panaszossal szemben büntetőeljárást kezdeményeztek, az érintett rendőrök magánindítványt terjesztettek elő, a közfeladatot ellátó személy pedig feljelentést tett.

III.

A Testület a hatáskörére vonatkozó szabályok¹ alapján nem vizsgálhatta a büntetőeljárás tárgyát képező eseményt, és azzal kapcsolatosan nem is tehetett megállapításokat, ugyanakkor álláspontja kialakításához elengedhetetlenül szükséges volt figyelembe venni azt, hogy a panaszos milyen magatartást tanúsított. A Testület vizsgálata tárgyát képezte így a panaszbeadványban kifogásolt előállítás, az annak során alkalmazott bilincselés, a mintavételezés jogszerűsége, továbbá a panaszos testi épséghez való jogát érintő „bántalmazás”, illetőleg az intézkedés megfelelő dokumentálásának kérdése.

A rendelkezésre álló adatok „elégtelensége” miatt alapjogsérelem nem volt megállapítható azon sérelem vonatkozásában, miszerint a panaszost a rendőrök többször megütötték, illetve annak a kérdésnek a megválaszolásában sem tudott egyértelműen állást foglalni a Testület, hogy vajon sor került-e az intézkedések megfelelő dokumentálására. Ahogy a Testület gyakorlata során számos más ügyben, jelen esetben sem voltak feloldhatóak a rendelkezésére álló bizonyítékok közötti egyöntetű ellenmondások. Fontos – az ügy ismertetése mellett – rámutatni a Testület eljárásában tapasztalható általános jellegű bizonyítási problematikára. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban Rtv.) felhatalmazása alapján a vizsgálata során a Testület a rendőrségtől felvilágosítást kérhet. Mivel az Rtv. a felvilágosítás kérés kapcsán további részletszabályokat nem tartalmaz, ezért számos probléma adódik abból, hogy a Testület valójában mire is jogosult vizsgálata során (nyilatkoztatás, meghallgatás stb.). A jelenlegi állapot sok esetben oda vezet – mivel az állásfoglalás a panasz tartalma és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok egybevetésén alapul –, hogy a Testület kénytelen az alapjogsérelem meg nem állapíthatóságáról dönten. Akkor ugyanis, ha rendőrség nem vagy nem elegendő adatot és információt szolgáltat, a Testület „nem tud mit vizsgálni”, eljárása pedig ez által ellehetetlenül.

A Testület a sérelmezett rendőri fellépések vonatkozásában a fenti megállapításoknál sokkal inkább érdemibb következtetésekre tudott jutni a további kérdéseket illetően. A panaszos előállítását a rendőrség által hivatkozott indokok alapján – azaz, hogy a panaszos bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható; illetőleg, hogy a bűncselekmény gyanúja vagy szabálysértés bizonyítása érdekében vizeletvétel vagy véralkohol-vizsgálat céljából vérvétel, valamint műtétnek nem minősülő módon egyéb mintavétel vált szükségessé² –, a megismert előzményekre és arra is

¹ Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel.

² Rtv. 33. § (2) b), c)

tekintettel, hogy a panaszos a helyszínen az alkohol mérő készülék megfűzésát is megtagadta, indokoltnak találta a Testület. Az Rtv. 33. § (2) bekezdésében felsorolt előállítási okok csak mintegy „lehetőségként” szolgálnak a rendőrség számára, azonban jelen esetben, diszkrecionális jogkörüknél fogva megalapozottan döntöttek az eljáró rendőrök a panaszos előállítása mellett. Az előállítás során alkalmazott bilincselési mód ugyanakkor már aggályokat vetett fel. Maga a bilincs alkalmazása az Rtv. 48. § b)–d) pontjai alapján megalapozott volt, figyelemmel azon információkra, amelyek a rendőrség birtokában álltak az intézkedés kezdetén (tudniillik, hogy a panaszos egy verekedésben vett részt, majd egy közfeladatot ellátó személyt is megütött). Nem tekintette aránytalannak a Testület a bilincselés három órán át tartó voltát, mivel panaszos nem végig a rendőrkapitányságon tartózkodott, viselkedése pedig többnyire ellenálló, agresszív volt, amelyet maga a panaszos sem cáfolt. Azon körülmény jogszerűsége, hogy a panaszost szabadságában kéz- és lábbilincs együttes alkalmazásával korlátozhatták, erős kételyeket vetett fel a vizsgálat során. A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) lehetővé teszi a lábak egymáshoz bilincselését, ugyanakkor a bilincselés módját a körülményekhez mérten a legcélrányosabban kell megválasztani.³ A Szolgálati Szabályzat előfeltételként rögzíti azt is, hogy feltételezhető legyen az, hogy az érintett személy kézbilincs alkalmazása esetén önmagában vagy másban kárt tudjon okozni. A rendőrség csupán a kezek hátrabilincseléséről szólt, mégis az intézkedést követő második napon készült orvosi vélemény a panaszos mindkét bokáján látható elváltozást rögzített. A Testület arra következtetett, hogy az elváltozásokat a lábbilincs használata eredményezte, amelyet szükségtelennek ítélt meg arra figyelemmel, hogy a panaszos a rendőrökkel szemben támadólag nem lépett fel, különösen, hogy abból még sérülése is keletkezett. A Testület megállapította az emberi méltósághoz és testi épséghez való jog súlyos sérelmét. A kézbilincs alkalmazásából származó esetleges sérülések kapcsán ugyanakkor nem állapított meg alapjogsértést, mivel ésszerűnek találta a rendőrség azon érvelését, miszerint a panaszos magatartása által húzódnak szorosabbra csuklóján a bilincsek. Megjegyzendő volt itt az is, hogy az ügyeletes orvos a panaszoson olyan sérüléseket észlelt csak, amelyek korábbi verekedésből, vagy „akár mástól is származhattak”.

A Testület végül azt – az eddigi gyakorlatában nem tapasztalt, jelen esetben talán legszembeütőbb – a tényért értékelte, hogy vajon jogszerűen került-e sor a katéteres eljárással történő mintavételre. Mint ismeretes, a panaszost vizelet- és vérmintavétel céljából az orvosi ügyeletre szállították, ahol a panaszos előadása szerint vizelési ingere híján, a rendőri álláspont szerint viszont a panaszosi hajlandóság hiányában

³ Szolgálati Szabályzat 60. § (4), (6)

vált szükségessé a katéter alkalmazása. A mintavételre vonatkozó szabályokat az Rtv. 44. § (1) c) pontja rendezi, amelynek kiegészítéseként a Szolgálati Szabályzat csak szükség esetén, a törvényben meghatározott keretek között engedi annak kikényszeríthetőségét.⁴ A Testület állásfoglalásában rámutatott arra, hogy a vizsgált ügyben „egyéb mintavételre”⁵ sem műtéti, sem annak nem minősülő más módon nem került sor, csupán vér- és vizeletminta vétel történt, amelyet a jogszabály – törvényes keretek között kikényszeríthető módon is – lehetővé tesz. A Testület álláspontját erősítette az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézet tájékoztatása is, miszerint a húgyhólyag katéter használata nem minősül műtéti beavatkozásnak. Utalás történt arra is, hogy a fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 5/1998. (III. 6.) IM rendelet rendelkezései a panaszosra nem voltak irányadóak, annak személyi hatálya a fogvatartott elítéltekre és az előzetesen letartóztatottakra terjed ki. A panaszos ugyanakkor előállított státuszban volt az intézkedés foganatosításakor, ezért az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) általános rendelkezései érvényesültek. Az Eütv. azonban nem teszi lehetővé a katéteres mintavétel kikényszeríthetőségét, ugyanis előírja, hogy a beteget megilleti az önrendelkezéshez való jog⁶, amely kizárólag törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható. Az állásfoglalás megállapította, hogy – szemben azzal, amit a Szolgálati Szabályzat előír – az adott esetben a katéteres mintavétel nem „a törvényben meghatározott keretek” között történt, így jogellenes volt. Ezt az álláspontot támasztotta alá továbbá az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézet is, ami egyértelműen kifejezésre jutatta azt, hogy ha a vizeletminta biztosítása valamely oknál fogva nem kivitelezhető, az esetben a második vérminta alkalmazása is elegendő. A belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozóhatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM–IM együttes rendelet (a továbbiakban: BM–IM együttes rendelet) 171. § (2), valamint az ittasság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) számú ORFK utasítása [a továbbiakban: 27/2010. (OT 14.) számú ORFK utasítás] 26. pontja egybehangzóan rögzíti, hogy „ha a vizeletminta biztosítása nem lehetséges, kétszeri vérvételre kell intézkedni úgy, hogy a második vérvételre az első mintavételt követő 30–45 perc között kerüljön sor”. Az állásfoglalás utalt a 19/2000. (XI. 13.) ORFK utasításban [a továbbiakban: 19/2000. (XI. 13.) ORFK] foglaltakra⁷, azaz, hogy „amennyiben a járművezetővel szemben szeszest, valamint bódító hatású szer fogyasztásának gyanúja egyaránt felmerül,

⁴ Szolgálati Szabályzat 44. § (2)

⁵ Amelyről az Rtv. 44. (1) c) pontja rendelkezik.

⁶ Eütv. 2. § (1), 15. §–19. §

⁷ 19/2000. (XI. 13.) ORFK utasítás 1. számú melléklete, 8. pont

úgy mindkét cselekmény vizsgálatára intézkedni kell. A két bizonyítási eljáráshoz külön-külön kell biztosítani a vér- és vizeletmintákat a megfelelő egységcsomagokban.” A Testület megfogalmazta, hogy a panaszossal szemben – katéter alkalmazása helyett – a helyes eljárás az lett volna, ha kétszeri vérvételről történik intézkedés, amellyel a két bizonyítási eljáráshoz is biztosított lett volna külön-külön a minta. Az alkalmazott eljáráshoz maga a jogalap hiányzott, ami által súlyosan sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz, emberi méltósághoz, testi épséghez és az egészséghez való joga.

Összességében a Testület úgy foglalt állást, hogy a lábbilincs alkalmazása, illetőleg az erőszakos úton történő húgyhólyag-katéteres vizeletminta vétel súlyos alapjogsérelmet eredményezett a panaszos oldalán, ezért az állásfoglalását az Rtv. 93/A. § (6) bekezdésében foglaltakra figyelemmel megküldte az országos rendőrfőkapitánynak.

IV.

Az országos rendőrfőkapitány közigazgatási eljárás keretében 2010. október 26-án meghozott határozatában a panaszt teljes egészében elutasította. A panaszos előállítására és a bilincselése ténye jogszerűsége kapcsán a Testületével azonos döntés született. A lábbilincs alkalmazása kérdésében ugyanakkor az országos rendőrfőkapitány gyakorlatilag vizsgálatot nem folytatott, a határozat annyit tartalmaz, hogy annak használatára nem került sor. Véleményem szerint ezen a ponton kifogásolható az, hogy a panaszos által megküldött, az intézkedés másnapján készült orvosi véleményt a határozat teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Megjegyzendő az is, hogy a határozat utal arra, hogy „A panaszolt rendőri intézkedés tevékenységsorozata összetett tényállást képezett, amelynek minden részletre kiterjedő tisztázására formalizált eljárásban a Panasztestületnek – törvényi felhatalmazás hiányában – nem volt módja, azonban a Ket. alapján folytatott eljárásban történő döntés előkészítése azt szükségessé tette.” Megítélésem szerint a dilemma kapcsán a tényállás tisztázása mégsem történt meg teljes körűen. Indokolt lett volna az intézkedő rendőrök, az ügyeletes orvos ez irányú meghallgatása is, valamint a később készült orvosi véleményt figyelembe venni és az azt elkészítő orvost felkeresni. Az, hogy a bilincselés a panaszos csuklóján levő hámsérülést okozott, a rendőrségi álláspont szerint nem volt aránytalan, ahogy azt a Testület is megállapította. Szükségesnek tartom azonban felhívni a figyelmet a határozat indokolásában szereplő következő kijelentésre: „A fémbilincselés során gyakran keletkezik sérülés, melynek mértékét a bilincselés személy magatartása nagyban meghatározza.” Kifogásolható a mondat azért, mert annak második tagmondatából egyértelműen az következik,

hogy az érintett személy magatartásától függetlenül előfordulhat – és elő is fordul –, hogy a kényszerítő eszköz sérülést okoz, ami ezek szerint a rendőrség részéről általában elfogadható, hiszen úgy fogalmaz a továbbiakban: „Amikor a jogalkotó a bilincselés és más kényszerítő eszköz alkalmazásának lehetőségét megteremtette, azal együtt felmérte, hogy alkalmazásuk során bizonyos sérülések keletkezhetnek az érintett személyen.” A rendőrségnek – mint a közhatalom egyik megtestesítőjének – az intézkedések során még akkor is tartózkodnia kell az elkerülhető sérülések és az abból fakadó jogsértések okozásától, ha az érintett személy agresszíven viselkedik vagy támadólag lép fel. A Testület több állásfoglalásában rámutatott már a bilincsalkalmazás jogkorlátozó voltára, különösen akkor, amikor arra jogszerűtlenül került sor. Számos esetben tapasztalta azt is a Testület, hogy a rendőrség a jogszabályokban foglaltaktól eltérő indokkal, az egyedi eset körülményeinek mérlegelése nélkül automatikusan alkalmazott kényszerítő eszközt, annak ellenére, hogy a bilincsalkalmazásnak esetköreit a jogszabályok taxatívén rögzítik.⁸ Megkérdőjelezhető a rendőri indoklás azon vonatkozása is, amely az arányos eljárást arra (is) alapította, hogy a panaszoson a „bilincselésből származó sérülés csak hámsérülés volt”. Véleményem szerint a Testület állásfoglalásának érvelése fogadható el – amelyet a főkapitányi határozat sem cáfol –, azaz, hogy a panaszos viselkedése folytán húzódnak szorosabbra a bilincs, tehát nem az intézkedő rendőr alkalmazta azt rendellenesen. Nem a sérülés foka határozza meg ugyanis a bilincs által okozott sérülés alapjog sértő voltát, hanem az, hogy miből fakadhatott az.

A rendőrség úgy foglalt állást, hogy a panaszos vér- és vizeletmintájának levételére jogszerűen került sor az Rtv. 44. § (1) c) pontja alapján – még a testi kényszer alkalmazásával is –, ellenkező esetben a „vér- és vizeletminta-adásra kötelezési jogkör – kikényszeríthetőség hiányában – teljes mértékben kiüresedne”. Fontos leszögezni, hogy – amint az a fentiekben is szerepel – a kikényszeríthetőséget a Szolgálati Szabályzat a törvényben meghatározott keretek között engedi meg, ami a vizsgált esetben nem tekinthető annak. A mintavétel módja értékelésénél az indokolásban a BM–IM együttes rendeletben meghatározottakra hivatkozott a rendőrség, mégpedig egyrészt arra, hogy ha felmerül a gyanú, hogy a közlekedési bűncselekményt szeszestől befolyásolt állapotban lévő, vagy a vezetési képességre hátrányosan ható szer befolyása alatt álló személy követte el, az ennek megállapításához szükséges nyomozási cselekményeket késedelem nélkül el kell végezni.⁹ Az is rögzítésre került, hogy „ilyen esetben a bizonyítás érdekében vizeletmintát is kell biztosítani, ennek levétele során szaktanácsadót kell igénybe venni”. A BM–IM együttes ren-

⁸ Rtv. 48. §, Szolgálati Szabályzat 60. §

⁹ BM–IM rendelet 169. §

delet 172. § szó szerint úgy szól, hogy „Az alkoholfogyasztásra, illetve a vezetési képességre hátrányosan ható szer fogyasztásra vonatkozó szakértői vizsgálathoz szükséges vér-, illetve vizeletminta vételéhez szaktanácsadót kell igénybe venni.” A rendelet tehát nem azt írja elő, hogy vizeletmintát is biztosítani kell, hanem a vér-, illetve vizeletminta vételéhez – azaz mintavétel módjánál vagylagos jelleggel – írja elő a szaktanácsadó szükségességét. A határozat a BM–IM együttes rendelet nem egy rendelkezésére hivatkozik, ugyanakkor figyelmen kívül hagyja azt az előírást, amelyet a 172. § (2) bekezdése tartalmaz, valamint az azzal egyező szabályozást tartalmazó 27/2010. (OT 14.) számú ORFK utasítása 26. pontját is. Eszerint, ha a vizeletminta biztosítása nem lehetséges, kétszeri vérvételre kell intézkedni úgy, hogy a második vérvételre az elsőt követő 30–45 perc között kerüljön sor. A rendőrség továbbá a katéteres eljárással vett vizeletminta jogszerűségét a 19/2000 (XI. 13.) ORFK utasításra, valamint arra alapította, hogy abba a panaszos szóban beleegyezett, így az Eütv. alapján az orvos jogosult volt elvégezni azt. A rendőrség annak bizonyításául, hogy a panaszos valóban beleegyezett-e a beavatkozásba, tanúként hallgatta meg az intézkedő rendőröket, az ügyeletes orvost és az asszisztenst, akik egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos önként alávetette magát a beavatkozásnak. Kérdés az, hogy az eljárásba történő beleegyezésnek tekinthető-e a panaszos magatartása, amelyet a rendőrség által megállapított tényállás a következő módon rögzít: *„...A Panaszos elmondta, hogy jelenleg nem tud és nem is hajlandó adni vizeletmintát. Az orvos felhívta a figyelmét, hogy igyon egy kis vizet, attól majd tud mintát produkálni, azonban ezt megtagadta. Ekkor az orvos közölte, hogy katéterezéssel is lehetséges a vizeletminta vételezése. Erre a Panaszos hangosan kiabálta, hogy akkor »katétereztetek meg«, majd felfeküdt a vizsgáló ágyra és lehúzta a nadrágját...”* Álláspontom szerint a panaszos eljárásba való „beletörődése” nem feltétlenül értelmezhető, egy, az egyetértés jelét kifejező akaratnyilvánításnak is egyben. Az országos rendőrfőkapitány végül egyetértett a Testület dokumentálás problematikájával kapcsolatos megállapításával.

Az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése szerint az országos rendőrfőkapitány határozata ellen a közigazgatási eljárásban fellebbezésnek helye nincs, az ellen közvetlenül bírósági felülvizsgálatnak van helye. Az, hogy a panaszos élt-e a bírósághoz fordulás jogával, mint jogorvoslati lehetőséggel, a Testület számára nem ismeretes. Jelen írás lezárásaként fontos rávilágítanom arra a szabályozás hiányosságaiából adódó dilemmára, hogy a Testület az országos rendőrfőkapitány – döntésén kívül – az azt követően megtett intézkedésekről már nem értesül hivatalosan, legfeljebb a panaszos révén. Nincsen visszacsatolás arról, hogy milyen intézkedés történik a panasz helyben hagyása esetén a rendőrség részéről, de arról sem, hogy a bíróság elé kerülő eseteknek mi a végkimenetele. A Testület eljárása azzal ugyan lezárul, hogy – a nem

kötelező érvényű – állásfoglalását továbbítja a rendőrség felé, azonban az egyes panaszügyek valójában továbbélnek. Megítélésem szerint a probléma orvosolása előrelépést jelentene a Testület állásfoglalásainak felértékelődésében, és így azok az idő előrehaladásával sem válnának „félretehető” dokumentumokká.